

69.
koncertní
sezona
2024
2025

„Kéž duch můj sám...“
Filharmonie v divadle I
1. abonentní koncert
Janáčkovo divadlo
10 a 11|10|2024

Filharmonie
Brno Philharmonic

Program

ANTONÍN DVOŘÁK

Slovanská rapsodie D dur op. 45 č. 1 | 12'
Slavonic Rhapsody No. 1 in D major, Op. 45

Slovanská rapsodie g moll op. 45 č. 2 | 13'
Slavonic Rhapsody No. 2 in G minor, Op. 45

Slovanská rapsodie As dur op. 45 č. 3 | 13'
Slavonic Rhapsody No. 3 in A-flat major, Op. 45

---

přestávka / interval | 20'

Violoncellový koncert h moll op. 104 | 41'
Cello Concerto in B minor, Op. 104

1. Allegro
2. Adagio ma non troppo
3. Finale. Allegro moderato

Laura van der Heijden violoncello / cello
Filharmonie Brno
dirigent / conductor **Leoš Svárovský**

||ROK||
((ČESKÉ))
||HUDBY||
2024||

O skladbách

Dnešní dvojí sonda do života a práce úspěšného muže – selfmadema- na ukáže, jak vypráví osobnost a kreativita mezi 37. a 53. rokem života. Obě poloviny večera jsou zrcadlové: trvají kolem 40 minut, mají tři přibližně stejně dlouhé kontrastní části a představují vrcholný typ umění svého autora. Pro obě je také charakteristická určitá jeho mimohudební posedlost, která se ale do hudby propíše: idea slovanství, resp. jistá Josefina Čermáková.

Řada milovníků díla **Antonína Dvořáka** (1841–1904) si neuvědomuje, jak malou část z jeho hudby slyšíme a známe. Obraz autora, od nějž je všechna hudba hezká a milá, je nekompletní a zploštělý. Antonín Dvořák se přitom jeví přinejmenším jako trojčí:

Výbojný skladatel do svých pětácti let hledá vrcholné až krajní polohy, věhlas jej však mívá, a i dnes se

z této doby hraje takřka výhradně komorní hudba. Jediněčné rané symfonie slyšíme minimálně (Filharmonie Brno s šéfdirigentem Dennisem Russellem Daviesem je jednou z mála výjimek), velkolepé rané opery vůbec. Ohromný první violoncellový koncert A dur čtyřicetiletého Dvořáka z roku 1865 má takřka hodinu a nikdo jej zřejmě celý neslyšel, v minulosti se hrál jen párkrát ve výrazně modifikovaných verzích z četnými škrty.

Úspěšný skladatel ve druhé polovině 70. let poznal, jak chutná skutečný globální úspěch a jaká cesta k němu vede. Považuje za svoji povinnost požadavkům publika, reprezentovaného berlínským vydavatelem Simrockem i náročnými britskými posluchači, vyhovět a dál a dál zvyšovat atraktivitu svých děl i jejich množství. Komponuje nejen skvěle, ale také velmi rychle. Toto období vrcholí odjezdem do Ameriky v roce 1892.

Rozvážný skladatel je od 90. let natolik slavný, že už svými skladbami nepotřebuje upoutat a strhnout, soustředí se na větší díla, dále třibí svůj projev a s prací na nových skladbách nespěchá.

První skladatelské úspěchy se u Dvořáka dostavily až po nesmírných strážnících uměleckých i osobních v polovině 70. let 19. století. Postupně omezil stylové výboje, smířil se s tím, že z něj nebude další Liszt ani Wagner, a pokorně přijal svoji úlohu skladatele, který si hledí svého. Jako úspěšný státní stipendista se sprátil s jedním z vídeňských porotců Johannesem Brahmem a pochopil, že urputné vlastenectví není na překážku, ba právě naopak. Studuje jeho symfonie i *Uherské tance*, sám se nejvýrazněji zhlédne v ideovém konceptu slovanství. Právě kolem roku 1878 je jím doslova posedlý.

Vedle *Slovanských tanců* a „Slovanského“ desátého kvartetu v rychlém sledu komponuje také trojici **Slovanských rapsodií** (1878). Dvořák nebyl velkým příznivcem programní hudby (to přišlo až poz-

ději), tematické názvy jeho skladeb mají blíže k tzv. charakteristickému kusu, do popředí u něj vystupuje hudba samotná. Názvy skladeb podle forem literárních děl byly pro romantiky časté, Dvořák neváhal volit názvy spíše z dekorativních důvodů, k navození nálady, bez hlubší provázanosti s naznačeným názvem. Všechny tři rapsodie jsou zamýšleny jako atraktivní barvitá orchestrální díla, představující slovanské téma v exotizujících barvách, s efektními kontrasty lyrické zpěvnosti a hřmotné ryčnosti. Oproti *Slovanským tancům* vesměs v třídlíné formě A-B-A jsou rapsodie spíše rondové, vynikají činorodou prací s navracejícími se tématy i originalitou jedinečných epizod, nejsme daleko ani od formy variační. Zatímco Brahms v *Uherských tancích* citoval konkrétní nápěvy maďarského folklóru, Dvořák vždy pracoval s původním melodickým materiálem.

Nosný nápev první ze *Slovanských rapsodií*, *D dur*, uvozený sólovou tympánovou rytmizací, vystřídá polohu zpěvnosti, ceremoniality (*Grandioso* zde připomene slavnostní momenty ze Smetanových oper) a tance, to už v rytmicky pozměněné podobě. Nechybí parádní gradace s nepravidelnými akcenty a nakonec ztišení. Napětí *Druhé rapsodie g moll* je dáno jednoduchostí a chromatičností obou jejích témat a jejich rychlým střídáním. I zde je tematický materiál podroben efektní kontrastní schematizací: zpěv – slavnost – tanec. Závěr je tentokrát velkolepý. Nejhranější *Třetí rapsodie As dur* vyniká mocným úvodním gestem, harfovým sólem *Andante maestoso* – čtyři roky po vzniku a tři roky po premiéře Smetanova *Výšehradu*, rovněž s harfovým úvodem. Je celkově barvitější, připomíná jakousi mozaiku obrazů ze života Slovanů. Téma zazní nejprve ve vznešeném metru 9/8, aby se záhy přelilo do sprosté 2/4 taneční metriky s efektními příznávkami. Kontrast vysokého, vážného Slovanství a toho nízkého, rozverného, pokračuje až do konce, s řadou překryvů i zastavení.

Ve Dvořákově době, obzvláště v jemu oddané Británii, byly koncerty oproti dnešku delší, mívaly více přestávek a program byl stylově i interpretačně různorodý. Typ posluchačsky atraktivní dvanáctiminutové rapsodie se tehdy jevil ideální. Ačkoliv se za jeho života jednalo o Dvořákovu nejhranější a nejpobulárnější díla, dnes dramaturgové preferují jeho závažnější polohy, tedy hlavně symfonie. Rapsodie jsou na zakončení koncertu krátké, na pozici přede hry dlouhé, a tak postupem času zapadly, což je velká škoda. Perspektivní cestu jejich prosazení může znamenat právě souborné provedení všech tří. Přesto nejde o cyklickou skladbu, nýbrž o samostatná díla stejného rodu s vypointovanými závěry, proto není zapovězen potlesk ani mezi jednotlivými rapsodiemi.

*Kéž sám a sám duch můj by sníti směl,
kéž v srdci mém tu rozkoš nikdo neruší,
ó, přejte blaho vše i bol ten mé duši,
ježž lká i jásá, co jej zrak můj zřel!*

(český text úvodní z Dvořákových *Čtyř písní* op. 82, 1887–88)

Dvořák se v listopadu 1894 po letní dovolené v Čechách vrací do Ameriky na poslední sezonu svého ředitelského kontraktu na tamní konzervatoři. Na rozdíl od prvního příjezdu do USA o dva roky dříve, kdy na něj velkolepost New Yorku udělala mimořádný dojem, nyní

tápe myšlenkami v dálavách. Připlouvá s ním už jen manželka Anna a nejmladší dítě, devítiletý Otakar, jeho starších pět sourozenců zůstalo doma. Spíše než poznávání nové kultury Dvořáka fascinuje představa návratu domů. Teprve nyní, po třiceti letech od prvního setkání, tisíce kilometrů daleko a pod vlivem zpráv o její vážné chorobě, sbírá Dvořák odvahu opět v duchu citově prožít svoji dávnou nenaplněnou lásku k Josefíně Čermákové. Dvořák se později oženil s její sestrou Annou a dávný hluboký šrám na srdci se mu podařilo přetavit ve vřelé přátelství v rámci širší rodiny.

Výběr z lyrické české poezie sesbírala a do němčiny přeložila Ottilie Malybrock-Stielerová. Dvořák své *Čtyři písně* op. 82 komponuje na německý text jako dar pro manželku proslulého vídeňského kritika a Dvořákova zastánce Eduarda Hanslicka Sophii. Úvodní píseň cyklu *Lasst mich allein* patří k nejjímavějším momentům celého Dvořákova díla a v českém překladu Václava Judy Novotného *Kéž duch můj sám* si jí oblíbila i Josefina. Nápěv, který si milovaná žena zamilovala namísto jeho autora, se stal podkladem pro hlavní téma nesmírně vroucí druhé věty velkého nového díla. V něm se Dvořák cíleně vymaňuje z amerických vlivů a hledá svůj nový styl. Celkový stesk i myšlenky na churavějící Josefínu se rozhodne svěřit něčemu intimnějšimu, než je symfonie, ale mohutnějšimu, než je smyčcový kvartet. Zvuk sólového violoncella mu dosud připadal směšný, nyní však rozpoznal, nakolik zvuk tohoto nástroje umocňuje jeho jedinečnou melodiku a pasuje tak na jeho nynější melancholii. Na přelomu let 1894 a 1895 tak vzniká **Violoncellový koncert h moll**, obsáhlý, velkolepý, avšak neokázalý, bez kadence, celkově nesmírně něžný, i v rychlých větách pravidelně upadající do introspektivních statických ploch. Vrcholné momenty lyrismu představuje vedlejší téma první věty, celá věta druhá a snový závěr díla. Josefina umírá měsíc po Dvořákově návratu do Čech. Po jejím pohřbu, skoro čtyři měsíce po dokončení díla, Dvořák do závěru, nedlouho před crescendové probuzení a úsečné zakončení, opět vkládá melodii písně *Lasst mich allein*. Nižak s ní nepracuje, jen cítuje, necelých šest taktů ve vysoko položených sólových houslích – nikoliv ve violoncelle, neboť zde už jde o zádušní modlitbu za milovanou zemřelou, která stojí mimo náš svět, zatímco ve druhé větě šlo o živoucí vzpomínky.

Jan Špaček

O účinkujících

Přední violoncellistka své generace **Laura van der Heijden** se narodila v Anglii nizozemsko-švýcarským rodičům. V patnácti letech se stala vítězkou Soutěže BBC mladých hudebníků. Jako sólistka vystoupila s orchestry Philharmonia Orchestra, Hallé Orchestra, Yomiuri Nippon Symphony, Academy of St Martin in the Fields, BBC Scottish, BBC Philharmonic, Royal Philharmonic či English Chamber Orchestra. Spolupracovala s významnými dirigenty jako Sir Andrew Davis, Christoph König, Kirill Karabits, Karen Kamensek, Michael Collins, Alpesh Chauhan, Nick Collon, Richard Egarr, Gemma New a Karl-Heinz Steffens.

S brněnskými filharmoniky vystoupila na Festivalu Špilberk 2021 jako sólistka v *Prvním violoncellovém koncertu* Bohuslava Martinů; stejnou skladbu s nimi několikrát provedla na podzim následujícího roku na turné po Velké Británii.

Je členkou souboru Kaleidoscope Chamber Collective, pravidelně účinkuje s Brodsky Quartet a s interprety jako Nicholas Daniel, Krzysztof Chorzelski, Midori, Nils Moenkemeyer či Fazıl Say. Spolupracuje s hudebním vydavatelstvím Chandos, na svém kontě má několik nahrávek, za které získala prestižní ceny.

Z jejich nejvýznamnějších vystoupení posledních sezon uvedme na příklad účinkování na Artist in Focus v King's Place, vystoupení s Londýnskou filharmonií a s tělesy Aurora, Scottish Chamber Orchestra, CBSO a Britten Sinfonia.

V sezoně 2023/2024 se představila na sólových a komorních recitálech na festivalech BBC Proms, Concertgebouw Amsterdam, Wigmore Hall, Cheltenham Music Festival, St George's Bristol a letních festivalech Lammermuir a Bad Kissingen.

K vrcholům sezony 2024/2025 patří vystoupení s BBC National Orchestra of Wales a Bournemouth Symphony Orchestra, recitály na Cello Biënnale Amsterdam a ve Wigmore Hall s klavíristou Jámsem Colemanem, sdílené projekty na festivalu Helsinki Seriös a s Her Ensemble v londýnském Milton Court a komorní projekt s Benem Goldscheiderem v Pierre Boulez Saal v Berlíně.

Více na www.lauravanderheijden.uk.

Dnešní **Filharmonie Brno** vznikla v roce 1956 sloučením rozhlasového a krajského orchestru a od té doby patří svou velikostí i významem k české orchestrální špičce. Na svých turné provedla na tisíc koncertů v Evropě, ve Spojených státech, v Latinské Americe, na Dálném i na Blízkém východě. Je pravidelným hostem světových i českých festivalů, kde často spojuje umělecké síly s Českým filharmonickým sborem Brno. V sezoně 2022/2023 uspořádala turné po Velké Británii a Spojených státech a navštívila řadu renomovaných pódii (Festival Rheingau, festival Ars Electronica v Linci, Grosses Festspielhaus v Salcburku, Gewandhaus v Lipsku). Sezona 2023/2024 byla nabitá představeními na nejlepších středoevropských pódii jako Narodowe Forum Muzyki ve Vratislavi, vídeňský Konzerthaus či festival v rakouském Grafenegg.

Orchestr pravidelně natáčí pro Český rozhlas a Českou televizi. Kromě realizace nahrávek pro řadu společností (Supraphon, Sony Music, IMG Records, BMG, Channel 4) zakládá filharmonie v roce 2020 svůj vlastní nahrávací label Filharmonie Brno, kde doposud vydala 6 titulů. Nahrávka 12. symfonie Philipa Glasse z této edice byla nominována v roce 2022 na cenu ICMA. Dynamicky také rozvíjí zakázkové nahrávání pro globální klientelu v rámci Czech Orchestra Recordings.

Dějiny orchestru prošla řada českých a světových dirigentských osobností jako Břetislav Bakala, František Jílek, Petr Altrichter, Jiří Bělohávek, Sir Charles Mackerras, Jakub Hrůša nebo Tomáš Netopil. Od sezony 2018/2019 je šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Filharmonie Brno Dennis Russell Davies.

Od roku 2000 pořádá filharmonie letní open air festival na brněnském hradě Špilberk, v roce 2012 se stala pořadatelem renomovaných festivalů Moravský podzim, Velikonoční festival duchovní hudby a Expozice nové hudby. Zajišťuje mezinárodně proslulý dětský sbor Kantiléna, od roku 2010 se podílí na festivalu mladých hudebníků Mozartovy děti, v roce 2014 zakládá svou Orchestrální akademii.

Filharmonie Brno je dnes nejen silným hráčem na poli symfonické hudby doma i v zahraničí, ale i předním organizátorem hudební sezony druhého českého města, aktivním festivalovým pořadatelem, kreativním lidem orchestrální dramaturgie a inovativním tvůrcem široké škály edukativních programů. Působí v neorenesančním Besedním domě, „brněnském Musikvereinu“ z dílny Theophila von Hansena z roku 1873, a těší se na nový, moderní koncertní sál, který navrhuje tým architektů Tomasz Koniora a Petra Hrůši a akustika Yasuhisa Toyoty.

Leoš Svárovský vystudoval hru na flétnu a dirigování na AMU v Praze (obdržel cenu rektora AMU) u renomovaného prof. Václava Neumanna. Svou kariéru začal v pražském Národním divadle jako asistent Zdeňka Košlera.

Od začátku své kariéry působil jako šéfdirigent a dirigent vynikajících českých a slovenských orchestrů: Komorní opera Praha (1985 až 1987), Janáčkova filharmonie Ostrava (1991–1993), Státní filharmonie Brno (1991–1995), Státní komorní orchestr Žilina (1995–2000), u téhož orchestru od 2010 jako hlavní hostující dirigent, Komorní filharmonie Pardubice (1997–2009), Státní opera Praha (i umělecký ředitel, 2003–05). V letech 2014–2019 byl šéfdirigentem Aichi Central Symphony Orchestra Nagoya, kde nyní působí jako stálý hostující dirigent. Je stálým hostujícím dirigentem Filharmonie B. Martinů ve Zlíně a čestným členem Filharmonie Brno.

Pravidelně je zván na pódia mnoha významných hudebních festivalů v České republice i v zahraničí.

Během své úspěšné kariéry vystupoval po celém světě s těmi nejlepšími českými i zahraničními orchestry, jmenujme alespoň Symfonický orchestr Českého rozhlasu, Slovenskou filharmonii, Orchestre de Pays de la Lorraine Metz, Staatskapelle Dresden, Beethoven Orchester Bonn, Mozarteum Orchester Salzburg, Residentie Orkest den Haag, RTL Symphony Orchestra Luxembourg, Orquestra Metropolitana de Lisboa, Shanghai Radio Symphony Orchestra, Radio Symphonie Orkest

Utrecht, The Colorado Music Festival Orchestra, Seoul Philharmonic Orchestra, Presidential Symphony Orchestra Ankara nebo Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra. Spolupracoval také s mnoha významnými sólisty, např. s J. Sukem, R. Firkušným, V. Hudečkem, I. Ardaševem, I. Ženatým, I. Oistrachem, D. Damrau, H. Hardenbergerem, K. Ricciarelli a dalšími.

Jeho diskografie čítá více než 24 CD natočených u různých českých i zahraničních vydavatelství (Panton, Supraphon, JOD, Thoroform, WEA, Records, New Classic).

Více na www.leossvarovsky.com.

Summary

---

*Leave me to walk alone in my dreams,
Do not disturb the ecstasy in my heart!
Leave me all the rapture, leave me the pain
That has filled me up since I saw him!*

When **Antonín Dvořák** (1841–1904) was composing one of his greatest and best known works, the *Cello Concerto in B minor*, he heard about the severe illness that afflicted the love of his youth and later his sister-in-law Josefina, the wife of Count Kounic. The composer responded by quoting one of Josefina's favourite songs of his, "Leave Me Alone" (from *Four Songs*, Op. 82), in the second movement. Following her death Dvořák decided to alter the concerto's finale, quoting this theme once more and attaching one of his most poignant musical farewells.

Shortly after he completed the score, Dvořák wrote to Josef Bohuslav Foerster: "self-praise tends not to be reliable – but I have to tell you that I'm outrageously happy about this work and I don't think I'm wrong about this." He was just preparing to return to his homeland after a prestigious three-year stint (1892–1895) as artistic director and composition professor at the National Conservatory of Music in New York. The work is not a concerto in the true sense of the word; it is no accident that it is referred to as Dvořák's tenth symphony. His vigorous rejection of the virtuoso cadenza, written into the final movement by the work's dedicatee, the cellist Hanuš Wihan, shows how committed Dvořák was to the symphonic concept.

The first performance was not by Wihan, even if Dvořák counted on him for the première (this was not due to the dispute over the cadenza; Wihan was simply too busy at the time) but by the British cellist Leo Stern. The date was 19 March 1896 at the Queen's Hall in London with the composer conducting. The concerto had its first Czech performance a month later, again with Stern and the Czech Philharmonic under Dvořák's baton.

Slavonic Rhapsodies

With his three orchestral rhapsodies composed in 1878, Dvořák followed up his earlier and none-too-successful *Rhapsody in A minor*, itself perhaps inspired by Liszt's *Hungarian Rhapsodies* but allegedly based on the folk music of Slavonic nations. Dvořák had a similar objective in the *Slavonic Rhapsodies* – and now he was more successful – as well as in the *Slavonic Dances*, the first series of which was written contemporaneously. The *Slavonic Rhapsodies* are a loose triptych of contrasting pieces (not linked by overarching ideas): an idyllic mood prevails in the first, the second is dramatic, the third joyfully exuberant. The composer premièred the first two himself with the Provisional Theatre orchestra in Prague in November 1878; the third was taken up a year later by Wilhelm Taubert and the Königliche Kapelle in Berlin. Even today, the *Slavonic Rhapsodies* are rarely presented together in a concert programme; indeed, the performance of any of them is lamentably rare.

Laura van der Heijden

The cellist was born in England to Dutch-Swiss parents. Aged 15, she won the BBC Young Musician of the Year competition. As soloist she has appeared with Philharmonia Orchestra, Hallé Orchestra, Yomiuri Nippon Symphony, Academy of St Martin in the Fields, BBC Scottish Symphony Orchestra, BBC Philharmonic, Royal Philharmonic and English Chamber Orchestra and worked with conductors such as Sir Andrew Davis, Christoph König, Kirill Karabits, Karen Kamensek and Michael Collins. She is a member of the Kaleidoscope Chamber Collective and regularly performs with the Brodsky Quartet and other musicians including Nicholas Daniel, Krzysztof Chorzelski, Midori, Nils Moenkemeyer and Fazil Say. She has several prize-winning recordings to her name. With Filharmonie Brno, she was the soloist in Bohuslav Martinů's *First Cello Concerto* at the 2021 Špilberk Festival, and performed the same piece with the ensemble several times in the autumn of the following year on their tour of the United Kingdom.

Leoš Svárovský

A conductor with a rich international experience of working with major orchestras and soloists, Leoš Svárovský regularly returns to Filharmonie Brno, of which he was the chief conductor in 1991–1995. Together they have appeared on concert stages in Brno, elsewhere in Czechia and abroad, including on tours of Japan and Germany, and have performed at the Rheingau Festival and the Ema Destinn Festival in České Budějovice. Svárovský has been chief conductor of the Janáček Philharmonic Ostrava, the Czech Chamber Philharmonic Orchestra Pardubice, the ballet orchestra of the National Theatre in Prague, the State Opera in Prague and Aichi Central Symphony Orchestra in Nagoya. He has made a number of recordings for eminent international labels and is a professor of conducting at the Music and Dance Faculty of the Academy of Performing Arts in Prague.

Vítězslav Mikeš

translated by Štěpán Kaňa

Zveme vás na

NE **13. 10. 2024**, Besední dům, 10:30
NIKDY NESLYŠENÁ, PŘESTO NESLYCHANÁ
SMETANA Má vlast
BCO – Brno Contemporary Orchestra
dirigent **Pavel Šnajdr**

První koncert zahajovacího dne festivalu Expozice nové hudby, v jehož rámci se můžete těšit na výstavu, workshopy a další koncerty věnované výročí Smetanova ohluchnutí.

© Jakub Joch

EXPOZICE NOVÉ HUDBY ^{36. ročník}
13.–19. 10. 2024, Brno
[NO IDEAS] BUT IN THINGS

nová česká tvorba pro prostor
Vodojemy Žlutý kopec

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas a vypnuli své mobilní telefony.

Změna programu a účinkujících vyhrazena.

Za podporu a spolupráci děkujeme

Luxury
BRNO

PEMM
BRNO

BRNO
EXPAT
CENTRE

MASARYKOVA
UNIVERZITA

af Alliance Française
Brno

BRNO Daily

TIC BRNO ←

euroawk
THE GREAT OUTDOORS

KAM←WHERE
VÝSTAVY

BRNO
MĚSTO
HUDBY

Český
rozhlas

OPERA+

H
Harmonie

Vydala Filharmonie Brno v roce 2024
texty Jan Špaček a Vítězslav Mikeš
překlad Štěpán Kaňa
sazba Ingrid Králíková
produkce Point CZ
redakční uzávěrka 411012024

Filharmonie Brno, příspěvková organizace
Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ☎ +420 539 092 801
www.filharmonie-brno.cz, www.salprobrno.cz

B | R | N | O

MINISTERSTVO
KULTURY

Jihomoravský kraj

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno.
Vybrané koncerty se konají za finanční podpory Ministerstva kultury
České republiky a Jihomoravského kraje.

www.filharmonie-brno.cz
www.salprobrno.cz

